

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 409/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/156/2020-97 z 21. decembra 2020 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu bola 12. apríla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4Co/156/2020-97 z 21. decembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené, vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie a aby jej bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia.

II.

Skutkové východiská

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 17C/28/2018-15 z 11. septembra 2018 zamietol návrh sťažovateľky ako žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, doručený súdu 17. augusta 2018, ktorým sa domáhala, aby súd žalovanému [REDAKOVANÉ] zakázal používať takú grafiku webovej stránky [REDAKOVANÉ] ktorá je identická alebo jej podoba je zameniteľná s grafikou stránky združenia [REDAKOVANÉ]. Vychádzal zo skutkového vymedzenia návrhu sťažovateľkou tým, že strany sporu uzatvorili zmluvu o združení [REDAKOVANÉ] podľa § 829 a nasl.

Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej podiel oboch účastníkov zmluvy bol 50:50. Okrem iných hnutelných vecí strany nechali na vlastné náklady 50:50 zhotoviť webovú stránku, ktorou propagovali združenie ■■■ a na ktorej zhotovovaní spolupracovali a spoluvytvárali ju obaja spoločníci združenia. Po ukončení činnosti združenia si žalovaný podľa sťažovateľky prisvojil www stránku ■■■ združenia a začal túto webovú stránku zneužívať na prezentáciu len svojej advokátskej kancelárie, a to v absolútne nezmenenom grafickom znázornení. Najskôr ju používal pod názvom ■■■, neskôr zmenil na ■■■, ale stále s rovnakou, resp. zameniteľnou grafikou. Podľa sťažovateľky ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi a, keďže ide o podnikateľov v rovnakej oblasti, aj o nekalosút'ážné konanie, ktoré jej spôsobilo a stále spôsobuje ujmu. Použitím grafiky stránky združenia žalovaný vyvolal nebezpečenstvo zámeny a prezentoval sa, ako keby pokračoval v činnosti združenia, a teda zároveň parazitoval a parazituje na povesti združenia. Sťažovateľka vo svojom návrhu ďalej uviedla, že žalovaný naďalej používa stránku združenia na prezentáciu svojej kancelárie, resp. identický či zameniteľný dizajn stránky združenia. Podľa nej ide aj o klamlivú reklamu a nebezpečenstvo zámeny svojej kancelárie s kanceláriou združenia podľa § 44 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalovaný mal týmto konaním spôsobiť sťažovateľke škodu minimálne vo výške 3 000 eur.

3. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd pôvodne rozhodol uznesením č. k. 4Co/270/2018-74 zo 7. decembra 2018 tak, že uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia potvrdil. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalovaný ústavnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd pochybil a vydal rozhodnutie skôr, ako mu žalovaný doručil svoje vyjadrenie, v čom videl porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 175/2020 z 22. októbra 2020 vyslovil porušenie uvedených práv žalovaného uznesením krajského súdu č. k. 4Co/270/2018-74 zo 7. decembra 2018, uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd tak o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 17C/28/2018-15 z 11. septembra 2018 opätovne rozhodol napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia potvrdil. Svoje rozhodnutie krajský súd v podstatnom odôvodnil takto:

„Pri posudzovaní návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia bolo potrebné vychádzať z ňou uvedených skutkových tvrdení v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a k tomuto návrhu pripojených listinných dôkazov, na ktoré sa odvoláva. Preto nebola dôvodná odvolacia námietka žalobkyne odvolávajúc sa na ďalšie listinné dôkazy založené v spise vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8C 603/2004, ktorého konania bol jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 27.8.2018 č.k. 8C 603/2004-891 vylúčený na samostatné konanie. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v danom prípade neosvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu, že v danom prípade sa nejedná o stav bezprostredného nebezpečenstva, keď sama uviedla, že uvedené konanie žalovaného trvá už dlhšiu dobu, neosvedčila dôvodnosť potreby úpravy pomerov sporových strán a ani neodkladnosť tejto potreby, pričom neboli ani osvedčené okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu. Žalobkyňa navyše ani pre osvedčenosť aktívnej legitímácie na podanie takéhoto návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže sama

uviedla, že so žalovaným mali združenie v pomere 50:50, a tiež nepreukázala, či pôvodná webová stránka, ktorú spoločne počas združenia používali vznikla počas tohto združenia, keď z registrácie domény to nevyplýva, a tiež v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedla, že pôvodnú webovú stránku združenia [REDAKOVANÉ] žalovaný roky používal po vystúpení zo združenia len na reprezentáciu svojej advokátskej kancelárie v nezmenenom grafickom znázornení, a až neskôr ju zmenil na [REDAKOVANÉ] ale stále s rovnakou, resp. zameniteľnou grafikou. Nepreukázala ani jej hroziacu bezprostrednú ujmu.“

III.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka vytkla, že krajský súd opätovne nevykonal ňou navrhované dôkazy, nezaoberal sa dôkazmi z pôvodného spisu sp. zn. 8C/603/2004, do ktorého bol jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaný. V spise je podľa nej jasne preukázané, že stránka združenia, kde mala účasť 50 %, bola a je zneužívaná žalovaným a dokonca aj jeho novozaloženou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorí z tohto majú bezpochyby majetkový prospech a bezdôvodné obohatenie, a to na úkor sťažovateľky. Tiež vytkla, že postup súdu, ktorým vylúčil neodkladné opatrenie na samostatné konanie, bol v rozpore so zákonom, a keďže neumožnil použiť dôkazy zo spisu sp. zn. 8C/603/2004, tento postup priamo poškodzoval sťažovateľku a zvyhodňoval žalovaného.

5. Sťažovateľka namieta aj výrok napadnutého uznesenia o trovách konania, keď krajský súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Poukázala pritom na to, že krajský súd bol pôvodcom pochybenia, pre ktoré bolo jeho predchádzajúce rozhodnutie zo 7. decembra 2018 zrušené ústavným súdom. Uvedené pochybenie krajského súdu je podľa sťažovateľky možné charakterizovať ako dôvod hodný osobitného zreteľa, teda krajský súd mal pri rozhodovaní o trovách postupovať podľa § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a náhradu trov odvolacieho konania nepriznať. Priznanie trov je podľa nej aj v rozpore s dobrými mravmi s poukazom na dôvody návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti pristupuje k preskúvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09). Ústavný súd meritorne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných

súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

7. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojoľve, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (m. m. IV. ÚS 136/2014).

8. Krajským súdom prijaté závery v napadnutom uznesení vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z logickej úvahy súladnej so zmyslom a s účelom neodkladného opatrenia, opierajúcej sa o primerané odôvodnenie. To v plnej miere zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia predbežnej povahy o neodkladnom opatrení reagujúce na skutočnosti, ktoré sú podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. jeho nenariadenie. Je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti návrhu jeho nariadenia ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojím uvážením (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07, II. ÚS 407/2020).

9. Argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam CSP o predpokladoch (ne)vydania neodkladného opatrenia, jeho závery nemožno považovať za arbitrárne či svojoľné, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné, teda za také, ktoré by mali za následok porušenie práv sťažovateľky.

10. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, podľa ktorej v dôsledku vylúčenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia na samostatné konanie konajúci súd neprihliadol na dôkazy nachádzajúce sa v spise sp. zn. 8C/603/2004, ústavný súd zdôrazňuje, že na nariadenie neodkladného opatrenia postačuje hodnoverne osvedčiť dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a nie je potrebné uniesť dôkazné bremeno v miere typickej pre konanie vo veci samej. Navyše, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti len vo všeobecnej rovine kritizuje nevyužitie dôkazného materiálu nazhromaždeného v spise sp. zn. 8C/603/2004 a nepoukazuje na konkrétne dôkazy z uvedeného spisu, ktoré mali podporiť opodstatnenosť jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Námietka sťažovateľky tak nie je spôsobilá spochybnit' ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

11. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa výroku napadnutého uznesenia o trovách konania ústavný súd uvádza, že posúdenie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP je predmetom úvahy súdu. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania

a nesmie odporovať dobrým mravom. Krajský súd priznal žalovanému ako úspešnému v odvolacom konaní nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Pokiaľ sťažovateľka pokladá za dôvod hodný osobitného zreteľa pochybenie krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4Co/270/2018, ústavný súd k tomu uvádza, že keby k pochybeniu krajského súdu nedošlo a krajský súd by pred rozhodnutím počkal na vyjadrenie žalovaného, čo sa týka rozhodnutia o trovách odvolacieho konania by sa nič nezmenilo oproti aktuálnemu napadnutému uzneseniu, keďže v napadnutom uznesení aj v pôvodnom rozhodnutí č. k. 4Co/270/2018-74 zo 7. decembra 2018 o návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia bol žalovaný úspešný, pretože v oboch rozhodnutiach bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Jediným dôvodom, prečo nebol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania už v pôvodnom rozhodnutí č. k. 4Co/270/2018-74 zo 7. decembra 2018, bolo práve predmetné pochybenie krajského súdu. Argumentácia sťažovateľky tak ani v tomto smere neobstojí.

12. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2022

Peter Straka
predseda senátu